

ΤΟ ΑΞΤΥ

ΕΤΟΣ Β

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘ 92

15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΩΦΟΡΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 15

*Η συνδρομή έτησια και προπληρωτά δια τας 'Αθήνας και τόν Πειραιά δραχμας 12. δια τας 'Επαρχιας δραχμας 15 και δια τή 'Εξωτερικών δραχμας 20.
*Αγγελίαι και ειδοποιήσεις καταχωρίζονται εις την τελευταίαν σελίδα προς 10 λεπτά 6 στήλας.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 21 ΙΟΥΝΙΟΥ 1887

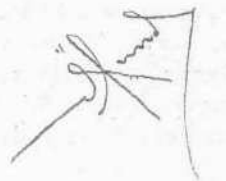
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

221

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟΝ

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Και αϊ ημέραι τῆς ἐβδομάδος ταύτης προήλθον μετ' αὐτό στερεότυπον πρόγραμμα. Ἡ λαϊμοτόμος ἐξακολουθεῖ νὰ περιέρχεται καὶ νὰ κόπτῃ κεφαλὰς, οἱ δὲ δήμαρχοι καὶ οἱ λοιποὶ ὑποψήφιοι νὰ ἐνεργοῦν ἕκαστος ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας του. Ὡστε δύναται τις νὰ εἴπῃ λακωνικῶς ὅτι καθ' ἅπαν τὸ κράτος ἐργάζεται ἡ δημοκοπία καὶ ἡ... λαϊμοκοπία.

*

Παρητηρήσατε ἐν φαινόμενον περιέργον; Εἴκοσι τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ὑποψηφίων συμβούλων ἐχρημάτισαν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι. Μήπως ἀρχίζῃ τὸ κοινὸν νὰ ἐνοηθῇ ὅτι ὁ Δῆμος Ἀθηναίων πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν;

*

Καὶ ὁ κ. Συγγρός Ἄρης!... Ἄρης ὁ κ. Συγγρός!... Μὰ εἶνε δυνατόν ποτὲ νὰ συμβῇ αὕτη ἡ ἀνατροπὴ; πῶς ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀπλοικοῦ καφεπώλου τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Φιλίππου νὰ μετονομάσῃ τὸ καφενεῖον του ἀπὸ Ἄρη εἰς Κύριον Συγγρόν; Τὸ μόνον ὑπὲρ δυνάμεθα ἐκ τούτου νὰ συμπεράνωμεν εἶνε ὅτι ὁ κ. Συγγρός διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν μὲν καὶ τὰς τηλεγραφικὰς ἐπικλήσεις τῶν δέ, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ἐκ Παρισίων καὶ νὰ γείνῃ πλανήτης.

Ἐν τούτοις τὸν καταδιώκει ὁ κ. Κοκκίδης.

*

Περὶ τούτου ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν καὶ μίαν παρατήρησιν εἰς τὴν νεοφανῆ συνάδελφον *Λίμαρ*.

Πῶς εἶνε δυνατόν ν' ἀποκληθῇ τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως πεδῖον τοῦ Συγγροῦ, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ κ. Συγγρός εἶνε ἄτεχνος;

*

Δὲν παρατηρεῖται μόνον εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐρεθισμὸς διὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Εἷς τινὰς πόλεις μάλιστα τοῦ Κράτους συμβαίνουσι πράγματα πολὺ περίεργα. Οὕτω π. χ. εἰς Πάτρας ἐκτίθενται σὺν τοῖς ἄλλοις ὡς ὑποψήφιοι δημοτικοὶ σύμβουλοι καὶ δύο γύφτοι. Τίς ἀμφιβάλει μετὰ τούτου ὅτι φοβερὰ πράγματα *χαλεύονται* ἐν Πάτραις κατὰ τοῦ δήμου.

*

Ἄναμένομεν κατ' αὐτὰς νὰ ἴδωμεν τὴν ἐξῆς εἰδοποίησιν ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν: «Παρακαλοῦνται οἱ συναισθανόμενοι ὅτι προσήνεγκον ὅπωςδὴποτε ὑπηρεσίας εἰς τὴν πκτρίδα καὶ ἔχοντες ἀξιώσεις νὰ γίνωσιν ἱππῶται τοῦ Σωτήρος ὡπως ὑποβάλλωσιν ἐγκαίρως τὰς ἀξιώσεις των εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ τινος βουλευτοῦ ἢ καὶ ὑποψηφίου τῆς Κυβερνήσεως δημάρχου». Θὰ ἐρωτήσητε ἴσως διατί; Ἄκουσατε τὸ θλιβερόν ἀγγελμα ὅσοι ὤνειροπαλήσατέ ποτε τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ ἱππότη. Ἐδημοσιεύθη ὁ νόμος δι' οὗ ὀρίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱπποτῶν ὥστε μετὰ τινὰς ἡμέρας... μακάριοι οἱ κατέχοντες.

*

Παντοῦ τὸ ἰσοζύγιον καὶ εἰς τὰς θανατικὰς ἐκτελέσεις

ἀκόμη. Ἡ Κυβέρνησις βλέπουσα ὅτι ἐκ τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων θὰ ἐκλείψωσι δέκα καὶ εἴς ὑπάρξεις, διὰ Β.σ. διατάγματος ἤλαττωσε τὴν ποινὴν εἰς ἰσόβια δεσμὰ δέκα καὶ τριῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον. Ἐλπίζομεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θέλομεν ἰδεῖ καὶ Β. διατάγμα διὰ τρεῖς ἄλλους καταδικασθέντας ἐπίσης εἰς θάνατον ὅπως ἐπέβη ἐντελὲς τὸ ἰσοζύγιον· ἀλλὰ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὸν κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργόν ὅπως οὗτοι εἶνε Ἕλληνες τοῦλάχιστον· δύναται νὰ εἶνε καὶ Εὐρωπαῖνες.

*

Τὸ ἀσυμπλήρωτον τηλεγράφημα ὑπὲρ κατὰ παραδρομὴν διένειμε εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐν τῶν τηλεγραφικῶν πρακτορείων καὶ ὑπὲρ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῆς Σερβίας διάστασιν, συνεπλήρωσαν αἱ ἐφημερίδες μετ' ἀξιοθαυμάστου καὶ κατὰ τοῦτο δικαζομένης· ἄλλη ἐγραψεν ἔρις, ἄλλη διχόνοια καὶ ἄλλη ἀνταγωνισμὸς. Ἡ *Πρωία* δὲν ἔγραψε τίποτε· ἀλλ' ἂν ὁ ἀποδημὸν ἀνώτερος αὐτῆς συντάκτης εὐρίσκετο εἰς Ἀθήνας, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ συνεπλήρου τὸ κενὸν διὰ τῆς λέξεως... *Μελαροραφία!*

*

Ἴδου ἡ γνώμη τοῦ ἀξιολύτου καὶ σεβαστοῦ ἡμῶν φίλου κ. Ζαχαρίου Παραδρομένου περὶ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν. — Ἐπρεπε καὶ οἱ δήμαρχοι τῶρα ὅπως καὶ οἱ βουλευταὶ νὰ ἐκλέγωνται μετ' ἡμετέραν περιφέρειαν!

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΔΕΚΑΣΤΡΟΝ

Ἀξιάγρασε καὶ ἐρίτιμε φίλε.

Πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἰδοὺ συνεχίζω σήμερον τὰς περὶ τῶν προϊόντων τῆς νεαρῆς ἡμῶν φιλολογίας πληροφορίας. Παρένεπσον ἀπὸ τῆς τελευταίας μου ἐπιστολῆς φρικώδη πράγματα· ἡ λαϊμοτόμος ἐπεχείρησεν ἀπαίσιον περιοδεῖαν· ἔπεσον εἰς τὴν γῆν τόσαι κεφαλαί, ὅσαι ἠγέρθησαν κατὰ τὴν ἀρτι λήξαν βουλευτικὴν περιόδον ἐντὸς τοῦ βουλευτηρίου καὶ μετὰ τῶν οἰκτρῶς ἀραιοθειῶν τάξεων τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀξιοῦσαι ὑπερφιάλως τὴν ἀρχηγίαν· καὶ ἔρρευσε τόσον αἷμα, ὅσον δὲν ἐχύθη ἴσως ἀπὸ καταβολῆς τῶν ἑλληνικῶν θεάτρων ἐπὶ τῆς σκηνῆς χάρις εἰς τὰ ἀξιεπαίνως μεταφραζόμενα σωρηδὸν δράματα τοῦ Δενερύ. Τ' ἀπαίσια ταῦτα θεάματα, ἄτινα κατ' ἀνάγκην, ὡς τακτικὸς ἀναγνώστης τῶν ἐφημερίδων μας παρεκολούθησα, ἦτο πιθανὸν νὰ μοὶ ἐμπνεύσωσιν ἀγρίας ιδέας καὶ νὰ ταράξωσι τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐγκεφάλου, ὡς συνέβη εἰς τὸν ἀτυχῆ συνεργάτην μου Ἀδβακούμ. Ἄλλ' ἐγὼ ἐσώθην ἐκ τῆς δοκιμασίας, χάρις εἰς τὴν ἀφοσίωσιν μεθ' ἧς ἐπιμένω νὰ πλανῶμαι εἰς τοὺς εὐάνθευς λειμῶνας τῆς φιλολογίας εὐρίσκων ἐν αὐτῇ δρόσον καὶ τροφήν. Λησμονῶ τὰς ἀποτροπαίους σκηνὰς τῆς αἰματοχυσίας. Πεποισθῶ δ' ὅτι τὸ εὐεργετικὸν τοῦτο ἀποτέλεσμα θὰ ἔχωσι

καὶ ἐπὶ σοῦ αἱ ἐντυπώσεις μου, ἐπιλαμβάνομαι ἀμέσως τοῦ θέματός μου.

Εἰς τὴν παρελθούσαν μου, διέκοψα τὴν σειράν τῶν ἐντυπώσεών μου μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ποιητικῶν προϊόντων τῆς ἐξαίρετου Ἀρθοθέρης τῶν Πατρῶν. Ἦδη ἐρχεται ἡ σειρά τοῦ πεζοῦ αὐτῆς μέρους, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐξ ἐνός καὶ μόνου μέρους, τοῦτέστι ἐκ διηγήματος ἐπιγραφομένου Ἄληθης Ἀγοπίωσις. Τὸ δράμα συμβαίνει ἐν τῇ θαλάσῃ, μάλιστα πλέον ὠρισμένως μετὰξὺ Ἀνδρου καὶ Καφηρέως, ἐν ἀρχῇ δὲ ὁ συγγραφεὺς σὲ παρακαλεῖ λίαν ἀβροφρόνως νὰ ρίψῃς βλέμμα οἴκτου καὶ συμπαθείας ἐπὶ τῶν κελαιῶν καὶ ὄργιλον κυμάτων τοῦ πόντου, καὶ θὰ σὲ παρακάλει προκαταβολικῶς νὰ ρίψῃς, καὶ ἐν δάκρυ, ἀν φιλοσοφῶν δὲν εἴξευρεν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ἐλάχιστα ἢ καὶ οὐδὲν ἔστιν ὅτε συγκινεῖται εἰς ἀλλοτριὰς συμφορὰς καὶ δὴ εἰς ταιαύτας, ὡς ἐν λόγῳ φύσεως, περὶ τῆς ὁποίας, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὁ ἀναγνώστης οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην ἔχει ιδέαν.

Δὲν εἴξευρομεν ἂν ὁ ἀναγνώστης θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν παράκλησιν τοῦ συγγραφῆς του νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πόντου, τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅμως ὅτι συμβαίνουσι ἐκεῖ πράγματα πολὺ περίεργα. Ἐν πρώτοις ὅλα τὰ ὄργιλα καὶ κελαινὰ κύματα ἐξοφανίζονται ὡς διὰ μαγίας. *Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βαθυλαίου στερῶματος σπυθιρίζοντες ἐφαρμάρισσον ὑποτρέμοντες ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως τῶν ὑδάτων,* ἡ δὲ Φοῖβη, ὡς νὰ ἦτο ὑπαστυνόμος, ἢ τοῦλάχιστον ὑποψήφιος σύμβουλος προχωρεῖ ἐπαναπανομένη εἰς τὴν φρούρησιν τοῦ αἰεῖποτε ἀκαλυπτοῦτος αὐτὴν πιστοῦ ραβδούχου τῆς (;). Ἡ αὔρα ἦτο κατὰ τι σπαραξικάρδιον, ἀφοῦ συνεκίρει ὡς καὶ τὰ κλωνία τῶν ὕδρων.

Μία λέμβος φανίεται ὠθησθεῖσα ἐκ τῆς παραλίας ὑπὸ δύο ρωμαίων, ἀλλὰ πᾶρ ἄλλο ἢ ὁμοιοζώντων εἶδος τῆς θαλάσσης ταυτῶν. Οἱ δύο νῆυται ὅμως κατὰ παράδοξον ἀνατροπὴν τῶν κανόνων δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἄρρεν γένος οὔτε κατὰ φύσιν οὔτε κατὰ τὴν γραμματικὴν. Εἶνε δύο νέκι χωρικά ἐξ Εὐβοίας ἀλλὰ τόσον ὠραταί, ὥστε ὁ συγγραφεὺς διακόπτει τὴν διήγησιν ἵνα ἀνακράξῃ:

Ἦ Ραφαήλ!... Ραφαήλ!... ὦ Κορρέγιε καὶ Ροῦθεος!... Ὡς τὸν τύπον καλλιότης παρεῖδατε!... Οἶα ἔμψυχα εἶδωλα ἀπωλέσατε! Τὸ δράμα συμβαίνει κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπικρατήσεως ἐν τούτοις αἱ δύο χωρικά χάρις εἰς τὸν συγγραφέα ἔχουσι τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλῶνται μετ' ὀνόματα, ἄτινα φέρουσι συνήθως αἱ *miss* τῶν ἀγγλικῶν μυθιστορημάτων· ἡ μὲν καλεῖται *Ἀνῆ* ἢ δ' *ἔτερα Φανή* καὶ διὰ νὰ ὑπάρχῃ ἔτι μεγαλειτέρα ὁμοιότης, ὁ συγγραφεὺς φροντίζει ν' ἀναφέρῃ ὅτι εἶχον εἰς τὴν λέμβον μίαν μικρὰν Ἀγίαν Γραφήν ὡς κόρακι φιλοθρήσκων πρεσβυτερῶν ἢ ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη μετὰ σπασμοδικῶν οἰμωγῶν.

Τὸ διήγημα διακόπτεται μετὰ μικρὸν διάλογον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀναβαλλομένης τῆς συνεχείας του εἰς τὸ προσεχές. Ἄν δὲν ἐκόπη ὀριστικῶς ὡς ὁ Ἀρτόζης τὸ διήγημα τοῦτο καὶ ἂν δὲν συνταραχθῇ καὶ ἡ θαλάσσα τῆς Εὐβοίας ἐκ τῆς ἐπικειμένης ἀγρίας πάλης μετὰξὺ Βουδούρη καὶ Πετασλή καὶ ἀνατρέψῃ τὴν λέμβον μετὰ τὰς δύο πρεσβυτερῶνας χωρικάς, σοῦ ὑπόσχομαι, μεγάθυμε φίλε, ὅτι μέλλομεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς σκηνὰς πολὺ περιέργους καὶ ἐνδιαφερούσας.

Καὶ νῦν φίλων κράτιστε, ἄς ἔλθωμεν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ὡς ἀστὸς ἱπταται, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Δάντου, εἰς ἐκεῖνον οὐτινος ἢ φήμη εἶνε κίνδυνος μὴ ἐπισκιάσῃ τὴν ἰδικὴν σου καὶ καταστήσῃ σέ, τῶν

Μουσῶν τὸ ἀγλαῖσμα ἐκποδῶν ἐκ τοῦ τεμένουσ τῆς δόξης· ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν Θεόκριτον Χ. Μυριανοῦσσην.

Πρὸ δεκαπενταετίας ὅτε ἠτύχησα νὰ ἔλθω τὸ πρῶτον εἰς τὴν πόλιν ταύτην τῆς Παλλάδος ἐμεσουράνει ἤδη λαμπρῶς εἰς τὸ φιλολογικὸν στερέωμα ἡ λάμπρις τοῦ τηλεγροῦς αὐτοῦ ἀστέρος. Εἶχε δύσει πρὸ πολλοῦ ἡ δόξα τοῦ ἀοιδίμου Ἐξαρχοπούλου καὶ λίθος ἐκάλυπτε τὰ ποιητικὰ ἔργα τοῦ Σερῖφ (Σεριφίου) *ὅστις εἶπε κάλαμον ὄξυν ὡς ἔλφ,* καὶ τὸ πλῆθος μετὰ χαρῆς ἀνευφήμησε τὸν συνεχίζοντα τὰς εὐκλείας αὐτῶν παραδόσεις κ. Μυριανοῦσσην, καλόγηρον, φρονητὴν ἀπλοῦν ἀκόμη τῆς Θεολογίας. Εἶχεν ἀπαγγεῖλει πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ αἰμνήστου Γενναίου Κολοκοτρῶνη, ἐπιτάφιον λόγον οὐτινος ἢ ἀρχὴ ἰδίως ἀπέμεινε διάσημος, ἔχουσα οὕτως: *ὦ γενναε τῶν γενναίων τῆς γενναίας γενεᾶς, Γενναε Κολοκοτρῶνη...* κλπ. Διὰ τοῦ προοιμίου τούτου καὶ μόνου ὁ κ. Μυριανοῦσσης ἠδύνατο νὰ κατακτήσῃ ἀδιαφιλοκεντικῶς ἀθνασίαν· ἀλλ' ὁ φιλόπονος ρασοφόρος εἰργάσθη καὶ ἐξέδωκε μετὰ ταῦτα τὸν *Προμαχῶνα ἢ Προμαχεῶνα* (διότι ὁ κ. Μυριανοῦσσης τρέφε ἀκατανίκητον κλίσιν πρὸς τ' ἀσυναίρετα) βιβλίον ἰδιορθωτότατον, ἐκ τῶν προλόγων τοῦ ὁποίου, ὡς δείγμα τοῦ ὕψους ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς περικοπήν, ἐν ἣ διὰ μεθόδου καθβαλιστικῆς ὁμολογεῖ ὁ ἐλλόγιμος συγγραφεὺς ὅτι ἦγε τὸ 22ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὅτε περιεβλήθη τὸ ἱερὸν σχῆμα: *Τῆς ματαιότητος τῆ βέλη ἠρξάμην ἐνρίπτων ἄγων τὰς περὶ τὸν ἥλιον στροφὰς 10X2 + 2, ἅπερ ἔετα καλέουσι.*

Ὁ Προμαχεῶν σήμερον εἶνε δυσσεύρετος· ἀλλὰ δυσσεύρετος κατήντησεν ἐπίσης καὶ ὁ συγγραφεὺς του. Ἐπὶ ὀλόκληρον δεκαπενταετίαν ἀφάνεια πυκνὴ ἐκάλυψε τὸν ἐγκωμαστὴν τοῦ Γενναίου, ὅτε πρὸ ὀλίγου, πρὸ ἐνός μηνὸς μόλις, ἀνεφάνη καὶ αὔθις εἰς τὴν φιλολογικὴν σκηνήν, ἐγνωσθη δ' ἐνταυτῷ ὅτι διατέλει ἐσχάτως διδάσκαλος ἐν Λευκάδι. Ἡτύχησα νὰ τὸν ἴδω ἅμα τῇ ἀφίξει του καὶ μὲ ἐφάνη οὐδὲν ἄλλοιωθεὶς καθ' ὅλον τὸ μακρὸν αὐτὸ διάστημα ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος, οἷον τὸν εἶχα γνωρίσει, μετ' ἔν εἶδει κώνου ἀνεστραμμένου καλυμμαχίου του, μετ' ἡ ἰσχὴν καὶ ἀσκητικὴν του μορφήν. μετ' ὁ μακρὸν ὑπογένειον καὶ τὸ βραχὺ ράσον Δὲν ἐπιμένω περισσώτερον εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς μορφῆς του, διότι ἡ γραφίς τοῦ συναδέλφου μου ἐσπευσεν ἤδη ν' ἀποτυπώσῃ πιστῶς αὐτὴν καὶ τὴν παρεῖχεν εἰς τὴν ἀθνασίαν διὰ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς ἐν τῶν προηγουμένων φύλλων τοῦ *Ἀστέρου*.

Καὶ ἀφοῦ νῦν ἔκαμα λόγον ἀρκετὸν περὶ τοῦ προσώπου, ἐπίτρεψόν μοι, ὦ ἐρατεινὲ κόμη νὰ διακόψω εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὴν ἀνακοινώσιν μου ἐπιφυλασσόμενος εἰς τὸ προσεχές νὰ κάμω λόγον περὶ τοῦ ἔργου τοῦ διαπρεποῦς συγγραφῆς. διότι ἄλλως ἢ ἐπιστολὴ μου θὰ ἐλάμβανε διαστάσεις ἐπιφόβους διὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων καὶ τοῦ ὑπολαθάνοντος κοιλιακοῦ τύπου. Ἄν ἡ λαϊμοτόμος φεισθῇ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν τῶν ὑπολειπομένων καὶ ἂν ὁ ὑπὲρ τοῦ κ. Συγγροῦ ἐνθουσιασμὸς δὲν ταράξῃ τὰς φρένας μου, ἱερὰν διδωμι ὑπόσχεσιν νὰ συνεχίσω τὸ ἔργον τῆς ἀνακοινώσεως καὶ νὰ φανῶ ἀνταξίως τοῦ ὑψηλοῦ θέματος ὅπερ θὰ πραγματευθῶ.

Ἐν τοσοῦτῳ, γεραρὲ φίλε, σὲ κατασπάζομαι εὐχόμενος ὅπως ὁ Θεὸς σὲ διατηρῇ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ σκέπην.

Γοπαναίου

ΚΑΝΤΑΔΑ

Πουλί μου ταξιδιάρικο, πουλί που πές 'στά ξένα,
σταμάτησε για μιὰ στιγμή και άκουσε κι έμένα,
κι' απ' τὸ Παρίσι ἀν διαβῆς, μάζεψε τὰ φτερά σου,
και τὸν Τσιγγρό χαιρέτα μου κ' ἐμπρός του λίγο στάσου.

Και πές του νάβῃ γρήγορα 'στὴν ὠμορφὴ Ἀθήνα,
κι' ἐμεῖς θὰ τὸν ὀμνήσωμε με λύραις και κλαρίνα,
ν' ἀφήσῃ πᾶ τὸ χωρατὸ και τὸ πολὺ του νάζι,
γιατὶ μ' αὐτὴ τὴν πόξα του μᾶς 'κόλλησε μαράζι.

Πές τὸνόμᾳ του πῶς κολλοῦν 'ψηλά 'ψηλά 'στους τοίγους,
πῶς ραίνουν τὴν φιγοῦρα του με γίλια δυὸ λουλούδια,
πῶς ἄρχισαν πρὸς χάριν του νὰ κάνουν ὄλοι στίχους
και τὰ βλαμάκια τοῦ ψωρὲ τοῦ ἔβγαλαν τραγούδια.

Πές του πῶς πιάνονται γι' αὐτὸν και μερικαῖς κυράδες,
πῶς πέρτουν τόσα μάσκουλα και τόσαις τρακατρούκαις,
κι' οἱ Βρονταδούσοι ἔρχονται γιὰ τοῦτον κι' οἱ Σουλᾶδες,
κι' ἡ ἄμιας ἡ Μπατούδεναις κι' ἡ ἄμιας Ἀγγερούκαις

Βεβαίωσέ τον σίγουρα πῶς Δήμαρχος θὰ γίνῃ,
πῶς ὄλ' οἱ ἄλλοι τᾶσαν και γάσκουνε σαν κοῦκοι,
και πῶς κανένας γνωστὸς δημότης δὲν θὰ μείνῃ,
που δὲν θὰ ρίξῃ 'στοῦ Τσιγγροῦ τὴν κάλη μονοκούκι.

Πουλί μου ταξιδιάρικο, πές του ἀκόμη κι' ἄλλα,
κι' ἂν κάνῃ τάχα τὸν κουφὸ 'στὰ λόγια σου ἐκείνα,
εἰς τὰ φτερά σου σήκωστον και πάρε τον καβδάλα,
και φέρτον τὸν διαβόντρον γυρὸ ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθήνα.

Λουρδῆ

ΦΟΛΑΙ

"Ὅλων μέχρι τοῦδε τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα εἰς
τὰς ὁμολογίας τῶν καταδικῶν, ἤδη ὄλοι ἐστράφησαν εἰς
τὰς ὁμολογίας τοῦ δανείου.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ δανείου.

- Τί προτιμᾶς νὰ ἐκδίδῃς ἐφημερίδα ἢ περιοδικόν;
- Καλλίτερα ἔχω νὰ ἐκδίδω δάνεια.

Σκέψις ἀξιοπεριεργος.

Ἐὰν οἱ περὶ τὴν ἀντιπολιτεύσειν τρώγουσι λάχανα εἰ

φίλοι τῆς Κυβερνήσεως ἀπεδείχθη ὅτι, εἰς μεμάλας μάλι-
στα δόσεις, τρώγουσι χόρτον.

Πρόκειται περὶ εὐρέσεως προστάτου :

- Ἐχετε κανένα νὰ 'μιλήσῃ τοῦ κ. τμηματάρχου;
- Μάλιστα τὸν κ. Βουλιπιάτην.
- Ἀ! αὐτὸς εἶναι ἀδύνατον· δὲν ἔχει δύο μῆνας 'πού
'μίλησε στὴ Βουλὴ· τώρα θὰ 'μιλήσῃ πάλιν μετὰ δέκα ἔτη.

Τί φοβερὰ συμπτώσις!

"Ὅπου και ἂν στρέψῃ τις τὰ βλέμματα ἐπὶ τῶν τοίχων
δὲν διακρίνει ἄλλο τι ἢ προγράμματα ὑποψηφίων δημοτι-
κῶν ἀρχόντων και βρεκλάμας ἐφημερίδων. Ἐκ τοῦ συμφο-
ροῦ τούτου προκύπτουσιν ὠρσιότατοι συνδυασμοί, ἐξ ὧν
ἀναφέρονται τὸν ἐξῆς, δυσσιῶνον :

Τέχνον τοῦ λαοῦ
Α. ΣΥΓΓΡΟΣ
ὑποψήφιος δήμαρχος Ἀθηναίων

ΚΑΡΑΤΟΜΗΘΗΣΟΜΕΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΝΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

Εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ τις πῶς συνέβη ἡ ἀπαίσις αὕτη
ἀπόφασις.

Ἐρμηνεῖα τοῦ περὶ προσόντων ὑπαλλήλων νόμου.
— Διὰ νὰ διευρισθῇ τις γραμματεὺς ὑπουργείου τί πρέ-
πει νὰ γνωρίζῃ;
— "ὦ! τίποτε. Δύο ἢ τρεῖς Βουλευτάς.

Ἀρνεῖται

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Εἰς τοὺς ὑποψηφίους

"Ἐχετε γάλια ὄλοι σας και ὄλους σᾶς οἰκτεῖρω
κι' ἂν εἶχα τὸ δικαίωμα μπορούσα νὰ σᾶς θείρω,
δημάρχους και δημοτικούς περιέδρους και συμβούλους,
με τὰς τοιχοκόλλησεις των αὐτὰς τὰς ἐπιβόλους,
με τὰ ἐπισκεπτήρια και τὰ προγράμμάτᾳ σας,
με τὰς ἀνοησίας ἐν ὄλω και ἀπάσᾳ.
Ἐτὰ συγαμένα γάλια σας ἐγὼ θὰ σᾶς ἀφήσω
κι' αἰσθάνομαι πολλὴ χαρὰ πού δὲν θὰ σᾶς ψηφίσω.

Εἰς τοὺς ἀναφίχτας

Θαυμάζω και ἐξισταμαι κ' ἐγὼ παντοιοτρόπως
πῶς μέσα 'ς τὸ Ρωμαϊκὸ ὑπάρχει ἕνας τόπος
πού δὲν εὐρέθηκε κανεὶς μιὰ κάλη νὰ ἐκθέσῃ
και νὰ γυρεύῃ και αὐτὸς 'στὸ δῆμο του μιὰ θέσι.
Μὴ τὸ γελᾶτε, κύριοι — ὅπως ὁ τύπος γράφει
κανένας ὑποψήφιος δὲν εἶνε 'ς τὴν Ἀνάψῃ.

Εἰς τοὺς ψηφοφόρους

Προτοῦ διὰ τὸν δῆμο σας ἐκλέξετε κλητῆνας
κάμετ' ἕνα περίπατο 'ς τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας.

Καὶ εἰς τὸν

Πρὸς ιαθισυχαίνῃ τῶν γέυρων
μετὰ τει περιγραφῆς τῶν
ιαρειτομήσιων

Ἐρωτικὴ συμβουλή

Οἰδίους ὁ Τύραννος

Τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ νοσηρίου τύφου

— Εἶνε τοῦ Κεφαχειρίου;
— Ὁχι, εἶνε τοῦ Ποδαριῶ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πρώτον

Θέλω νὰ ξέρω ἂν μ' ἀγαπᾷς — ῥωτῶ τὸ κάθε ἀστέρι, τὴ θάλασσα, τὰ λούλουδα, τὰ κύματα, τ' ἀγέρι, μὰ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ῥωτῶ σωμαίνουρ ἔνα-ἔνα καὶ μὲ θεωροῦν παράξενα σὰν τὰ γελοῦν μ' ἐμένα. Αἱ! ἄστρα, μαῦρα κύματα, λουλούδια χαρωπά, γελάτε ὡσὼ θέλετε, ἐκεῖνη μ' ἀγαπᾷ.

Δεύτερον

Κι' ὅταν μὲ βάνουρε 'στὴ γῆ, γλυκό μου ἀγγελουδι, θὲ τὰ φουρώση ὁ ἔρωσ μου 'εἶπὼν τάφο σὰν λουλουδι.

Τρίτον

Καλότυχος ποὺ ἀγαπᾷ καὶ πάντα 'στὸ πλευρό του τὴ βλέπει τὴν ἀγάπη του, τὸ μόνο θησαυρό του· ἐγὼ γυροῦ μερόνυχτα μὲ μάτια δακρυσμένα καὶ βλέπω, βλέπω μοναχὰ παράθυρα κλεισμένα. — Ἄχ! λέγω τότε μὲ τὸ νοῦ, ἔτσι' ἦτανε γραμμένο! — κι' ἀναστενάζω καὶ ποτῶ καὶ φεύγω καὶ . . . σωμαίνω.

Τέταρτον

'Οποῦνε ἄστρο ἄς κρυφθῆ κι' ὀποῦνε ἄστρο ἄς φύγῃ, γιατί ξοπνᾷ ἡ ἀγάπη μου, τὰ μάτια τῆς ἀνοίγει.

Πέμπτον

*Ἀνοίξε, κόρη λιγερή, τὸ ζαχαρένιο στόμα καὶ πές μου, πές μου νὰ χαρῶ, πῶς μ' ἀγαπᾷς ἀκόμα· πές μου πῶς ροιῶθεῖς 'εἴτη καρδιά τὸ μαῦρο μουσικό μου, πές μου πῶς θλίβεσαι καὶ σὺ 'εἶπὼν πόνο τὸν δικό μου. Μὰ ὄχι, κάλλιο νὰ γελάς ἀγάπη μου χρυσοῦ· θῆνε διπλὸς ὁ πόνος μου δευρ ποτῆς καὶ σὺ.

Η Δ Ω Κ' Η Κ Η Ι

*Έχουν πολὺ δίκαιον οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις, δημοσίᾳ γενόμεναι, συντελοῦν μᾶλλον εἰς τὴν ἐξαγρίωσιν παρὰ εἰς τὴν περιστολὴν τοῦ ἐγκλήματος. Ἀκόμη περιέρχεται τὰς ἐπικρίξεις ἡ λαϊμοτόμος θερίζουσα κεφαλὰς καὶ ἐν τούτοις ἡ πειρατικὰ ἦρε ἀγέρωχον τὴν κεφαλήν, καὶ γίνεται μάλιστα συναγωνισμὸς μεταξύ Πειραιῶν ξένων καὶ Πειραιῶν ἐνοπιῶν εἰς τὰ περιλήσια θέατρα.

✱

'Αφ' ἧς ἐποχῆς ὁ βασιλεὺς ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς ὑποδοχῆς εἶπεν, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου αἱ Πάτριαι θὰ καταστῶσιν ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, οἱ φίλοι Πατρεῖς ἀγωνίζονται πῶς νὰ ὑπερβῶσι τοὺς ἀτυχεῖς τῆς πρωτεύουσης κατοίκους· καὶ ἐν μέρει τὸ κατορθώνουσι. Ἄγνοοῦμεν ἐὰν θὰ ἔχωσι πλειοτέραν σκόνην καὶ περισσύτερα θύματα ἐκ κοιλιακοῦ τύπου, ἀλλ' ἔχουσιν ἀναντιρρήτως πλειότερους ὑποψηφίους δημάρχους καὶ δημοτικούς συμβούλους. Οἱ ἐκτεθέντες ὡς δημοτικοὶ σύμβουλοι δύο γύφτοι νομιζόμεν

ὅτι εἰς μάτην ζητοῦσι τὰς λευκὰς τῶν συμπολιτῶν τῶν ψήφους, διότι ὅσσοιδήποτε λευκὰς καὶ ἂν λάβωσιν οὐδέποτε θὰ κατορθώσωσι νὰ φανῶσιν ἀσπροπρόσωποι.

✱

Τὸ ὕδωρ εἶνε εἰς τὴν ἡμερησίαν διατάξιν, καὶ ἀνεξάντλητος περὶ αὐτοῦ γίνεται λόγος. Ὁ λαὸς παραπονεῖται διότι τὸ ὕδωρ εἶνε ὀλίγον καὶ δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως· ὁ δήμαρχος ἀφ' ἑτέρου καταγγέλλει τὸν οὐρανόν, διότι δὲν ἔβρεξε καὶ ὑπόσχεται νὰ θερατεύσῃ βραδύτερον τὰς ἀνάγκας. *Ὡστε καθυπερῶς εἰπεῖν πρόκειται περὶ ὑδροθεραπείας τοῦ πύτχαντος δήμου Ἀθηναίων.

✱

'Ο κ. Δηλιγιάννης ἀμέριμνος δι' ὅλα τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀπῆλθε χάριν ἀναψυχῆς εἰς ταξείδιον, ἐκδραμῶν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μέχρις Ἀκράτας. Οἱ φίλοι του προσδοκῶσι νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἐπανερχόμενον ἀκράτητον . . .

Ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου

ΦΙΛΟΛΟΓΕΙΑ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΛΙΜΟΚΟΝΤΟΡΟΥ

Εἶνε καιρὸς κ' ἐγὼ νὰ γείνω ἔνδοξος. Ἀπὸ τὴν δόξαν μερικὸ κ' ἐγὼ ζητῶ. Ἄκουε ἐκεῖ κατάστασις, θρὲ ἀδελφέ, τὸ ὄν μὰ μου μὲ τὴν τσίφρα τὴν χονδρὴ. Νὰ γράφω πάντα μόνος πάνω 'ς τὸ χαρτί. Καὶ οὕτε 'ς τὰ κινωπικὰ διάφορα. Νὰ μὴ μοῦ 'αναφέρουσι καμμίᾳ φορᾶ, ἔκει ποὺ γράφουν ὡς γιὰ τὰ μαρὰ παιδιὰ. Ποῦ βγῆκαν γῆδες ἀκόμα ἀπ' τὴν κόβια τους. Πῶς 'ξεύραν τάχα εὐμορφὰ τ' Ἀλφάβητο. Καὶ εἰθαύμασι ὁ κόσμος τὴν σοφίαν τους.

'Ἄκουε ἐκεῖ κατάστασις, ἀκούε ἐκεῖ; Τὸ ὄνομά μου μόν' ὁ παπαγάλος μου. Νὰ ἐπαναλαμβάνῃ, κ' ἄνθρωπος κανεῖς. Νὰ μὴ μοῦ τὸ φωνάζῃ μὲ ζητωκραυγὰς. Σ' τοὺς δρόμους, 'ς τὰς ταβέρνας, εἰς τὰ τρίστρατα. Μὲ μάτια ἀπ' τὴ βρεσίνα μισοσφαλίστὰ. Καὶ μὲ λαρυγγί· βραχνιασμένον ἀπ' ἄμανι!

Ἄχ! πῶς νὰ κάνω, πῶς νὰ κάνω νὰ ἐμβῆ. Τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ συνθετήριον. Τῶν τυπογράφων κ' εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ; Νὰ φέρω 'ς τὰς Ἀθήνας τὸν κοιλιακό. Τοῦ; δρόμους νὰ γεμίσω μὲ ψοφίμα. — ν' ἀνοίγουν αἱ κοιλιὰς τους εἰς τὸν ἥλιο. σὰν νῆταν ἀπριλιάτικα τριαντάφυλλα! — Νὰ κάνω νὰ λυσάξουν ὅλους γιὰ νερό. Καὶ νὰ φωνάζουν: θρύσαι! ὡς νὰ βαρεθοῦν. Ἀπὸ τὰς θρύσαις καὶ ν' ἀρχίσουν τὰς θρύσαις. Καὶ νᾶθω ἔτσι σὰν τὸν Σούτσο δήμαρχος.

Ἄχ! τί νὰ κάνω ν' ἀποκτήσω ὄνομα. Μὲς 'ς τὰ παλάτια, 'ς τὰ καλύβια, 'ς τὰ χωριά.

'Σ τὰς πόλεις, 'ς τὰ νησιά, 'ς τὰ μοναστήρια, ποὺ ζοῦν σὲ ἴσκιον θρησκραίς καλόγρηαις καὶ μὲς 'ς τὰ βράσα λυώνουσι τὰ νηῆτα τ' υς, — κερῆ ποὺ καλοῦν ὄχι μπρὸς σ' εἰκόνημα! — 'Σ τοὺς βράχους, 'ς τὰ λαγκαθία, 'ς τὰ ψηλὰ βουνα. Νὰ εἶμαι ξακουστός, στερεῆ καὶ θάλασσα. Μὰ τί νὰ γείνω; ἄ! θὰ γείνω ποιητής! Ὁ γράφω ὄρα'ους στίχους γὰ τὰς εὐμορφὰς γιὰ τὰς γαλανμάταις καὶ τὰς κασταναῖς γιὰ τὰς κοντούλαις καὶ γιὰ τὰς θερμόλιγναις. Ἄ! μᾶ! οἱ παιχταὶ εἶνε κουτόμυαλοι. Μὲ τοὺς γραφιάδες μοιάζουσι τῶν τραπεζίων. Ποὺ στρώνουν, στρώνουν τὰς χιλιάδες 'ς τὸ χαρτί. Καὶ πάντα ἄδεια κ' ἔρημη εἶν' ἡ τσέπη των. Ἔτσι κ' αὐτοὶ σοῦ γράφουν ὄλο γιὰ φιλιὰ γι' ἀπόλαυσι, γιὰ ἔρωτα, καὶ γι' ἀγκαλιὰ, ξεσχίζονται οἱ καυμένοι διὰ τὰς εὐμορφὰς καὶ ἄλλοι — ὄχιως μὴ γραμμῆ! — τὰς χαίρονται. Ἄ! ὄχι δὲν συμφέρει νᾶμαι ποιητής!

Μὰ τέλος τί νὰ γείνω; λέγε θρὲ μυαλό, κουτόμυαλο, ποὺ στάθηςες σὰ νᾶσουνα βωλόγι καὶ ἀκούρηστο σὲ ξέχασα; Παπᾶς νὰ γείνω ἢ ταχυδακτυλουργός; 'Σ τὴν ἐκκλησιὰ νὰ παίξω ἢ 'ς τὸ θέατρο; Ἡ νὰ γείνω θερηγητής καὶ νὰ πιασθῶ μ' ἕνα συνάδελφόν μου σὲ γερὸ καυγᾶ κ' ἔτσι νὰ γείνω μὲ τὰς ὕβρεις ἔνδοξος; Γιατί μὲ λάσπη, φίλοι μου, δὲν κτίζονται. Τὰ σπίτια μόνον: κ' ὑπολήψεις κτίζονται. Κι' ἂν θέλετε τὸν Κόντον ἐρωτήσατε. Ποῦ δὲν ἀφῆκε ἄνθρωπ' ἀπιτσιλίστο!

*Ἄν γίνου μου τελώνης; Θᾶκλεπτα παρὰ, θᾶκτιζα σπῖτια μαρμαρένια, τρῖπατα. θὰ προίχιζα τὰς κόρας μου βαρειά, βαρειά, καὶ ἂν τῶφερνε ὁ διάβολος καὶ μ' ἐπιαναν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ὁ τύπος θὲ νὰ εἴυζε τὸ ὄνομά μου τυλιγμένο πάντοτε σὲ τρῖπατα, θελοῦδα καὶ μεταξωτὰ σὰν νᾶτανε κορμὶ ἀφράτο μπετίσας.

Ἄ! ὄχι, ὄχι δὲν μοῦ φθάνει ἡ δόξ' αὐτή. Ν' ἀνέβω θέλω ἀκόμη ὁ ψηλότερα. Θέλω νὰ γείνω πρόσωπον ἐπίσημον κ' οἱ ρέπορτερ σὰν νᾶμουσι κανεῖς πρίγκιπας νὰ τρέχουσι νὰ μ' ὀζητοῦν συνέντευξι. Νᾶρχονται νὰ μ' εὐρίσκουν καὶ νὰ μ' ἐρωτοῦν. Σὰν τί καπνὸ φουμάρω καὶ τὰ ἄμοια. Καὶ νὰ μοῦ γράφουν τὴν βιογραφίᾳ μου λεπτομερῶς μ' ἕνα σωρὸ ἀνέκδοτα. Νὰ μοῦ δημοσιεύουν τὴν εἰκόνα μου. Σὰν τοῦ Ἀρτίζη, τοῦ Κατρὸν, Γαλατᾶ, τοῦ Κουτρολοῦ, Ἀβραμοπούλου, Κάκαρη, Δικαιοπούλου. Ντούγκα, Παπακούτσικου. Κ' εἰς κάθε τοῖχο νὰ κολλοῦν χρωματιστὰς βελκῆμας μὲ μεγάλα τόσα γράμματα: ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ

Ω!

Τοιαύτην δόξαν ὀνειροπολῶ ἐγὼ. Κι' ἂν πέση ἡ κεφαλή σου — μοῦ εἶπῃ κανεῖς. Σ' τὴν καρμανιόλα πάνω; Μὴ δὲν ἐπεσε. Καὶ τοῦ Καρόλου Πρώτου ἐπὶ Κρόμγουελ. Κ' ἐπὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ τοῦ Δεκάτου Ἐκτου Λουδοβίκου; —

αἱ τελευταῖαι μου στιγμαὶ βασιλικαὶ ἐπιθωμῶ νὰ εἶνε ὡς τῶν δυὸ αὐτῶν. Δὲν θέλω, ὄχι, θάνατο ἀρρωστιαίκο. Σ' ἕνα κρεβάτι, μέσα σὲ μιὰ κάμαρα.

Ποῦ νᾶχῃ τὰ παράθυρα κατὰκλειστα. Καὶ νὰ βρωμᾷ ὁ ἀέρας ἀπὸ γιαιτρικὰ. Καὶ μέσα 'κεῖ χλωμός, πετοὶ καὶ κόκκαλο. Δεῖλὰ νὰ παραδέξω καὶ ν' ἀγκομαχῶ.

Ἄ! θέλω ν' ἀποθάνω εἰς τὸ ὑπαιθρον. — Μ' ἐλευθέρω τριγύρω μου ἐρίζοντα. Καὶ τῆς αὐγῆς τ' ἀγέρι νὰ μουσοβολᾷ. — Μπρὸς σὲ χιλιάδες κόσμο, ποῦ νὰ τρέξουσι. Πριγοῦ νὰ φέξῃ ἀκόμα γιὰ τὸ θέαμα. Χιλιάδες κεφαλαῖς νὰ κυματίζουσι. — μ' ὄγλοῦθες σὰν θάλασσα ἀνθρώπινη. — γιὰ νὰ ἴδωσι νὰ πέφτῃ τὸ κεφάλι μου! Ναι, ἔτσι, ἔτσι νὰ πεθάνω λαχταρῶ! Μὰ πῶς νὰ ἐπιτύχω τέτοιον θάνατον; Σὰν τί νὰ κάμω πρέπει; σγῆδὸν τίποτε. Μοῦ φθάνει νὰ σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπον, Ἄλλὰ μὲ τρόπον θεριώδη, ἄγριον ποῦ ἀπ' τῆ φρίκη, αἱ τρίχες νὰ σηκώνονται. Ναι, πρέπει ὅμως, πρέπει οἱ προστάται μου. Μὲ τοὺς ἐνόρκους νὰ μὴν τὰ βολέψουσι. Κ' ἀνέλπιστα ἄθωο μὲ κηρύξουσι. Ὅχι, δὲν πρέπει μέσα νᾶχω ἰσχυρὰ. Διότι τότε διατρέχω κίνδυνον. Καὶ ἂν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν συμδῆ. Νὰ μὲ καταδικάσουν — πρᾶγμα ἀμφίβολον. — Νὰ λάβω χάριν, κ' ἐπειτα σιγὰ, σιγὰ. Μὲ ἄλλας; πάλιν χάριτας, τρεῖς τέσσαρες. Ν' ἀνοίξῃ ἡ πόλη τῆς εἰρήτης ἢ φοβερά. Καὶ μὲ ξεράση σῶον καὶ ἀκέραιον, Καὶ γείνω πάλιν ἄνθρωπος κοινός, πεζός. Ψηροθηρῶν ὑπὲρ τοῦ εἰεργέτου μου. Δὲν πρέπει — ἔ! Θεέ μου, τί ἐμπόδια. Νὰ κατατομηθῇ κανεῖς 'ς τὰ χρόνια μας! Δὲν πρέπει οὔτε ἡ ἐνηλικίωσις. Τοῦ Διαδόχου πάλιν νὰ ἐορτασθῇ. Κ' ἀετιάσουσι μὲ μιᾶς τὰ δεσποτικῆρα.

Ἄ! ὄχι, εἶν' ἀδύνατον, ἀδύνατον. Ν' ἀρῆσω ν' ἀποσπάσουν τὸ κεφάλι μου. Ἀπὸ τὴν λαϊμοτόμον. . . Ὅμως πρὸ παντός ἀνάγκη νὰ σκοτώσω κάποιον. . . ἀλλὰ ποῖον;

(Τὴν στιγμὴν εἰκίνην διέρχεται ἐφημεριδοπώλης ὅστις ἀσθμαίνων κραυγάζει: Ἡ Ἀκροπόλις! . . . καὶ αἱ εἰκόνες τῶν κατατομηθέντων! Ἡ Καθημερινὴ καὶ ἡ συνέντευξις μετὰ τοῦ καταδοκού!) Μία ἰδέα — τώρα εἶμαι βέβαιος πῶς θ' ἀποθάνω πλέον μέγας κ' ἔνδοξος! — Ἄν σκότωνα αἰμοχαρῶς, θηριωδῶς. Σ' τὴ μέση τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος τῆς Καθημερινῆς καὶ Ἀκροπόλεως τοὺς φοβερούς, αἰματηρούς, διευθυντάς; Κακοῦργος θὰ γενόμενον περιώνυμος. Θὰ βᾶζαν περὶ μεγάλη τὴν εἰκόνα μου. Εἰς τὰ πενήθορονῶντα γύρω φύλλα των, Καὶ περισσύτερα θὰ ἔγραψεν γιὰ μέ. Ἄλλὰ μοῦ φαίνεται σὰν πολυτέλεια. Νὰ τοὺς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ καὶ βέβαια. Ὁ ἕνας φθάνει γιὰ νὰ κρατομηθῶ. Ἄλλὰ νὰ προτιμῶσω ποῖον ἀπ' τοὺς δυὸ; Ἄ! σποῖον βρῶ 'ς τὸ δρόμο μου προτιμῶσα. Εἶνε καιρὸς κ' ἐγὼ νὰ γείνω ἔνδοξος!

Ἄ, τι πιστόν. ΠΙΕΡ-ΑΣΤΙΚΟΣ

Ἡ διαχείρισις τοῦ **ΑΣΤΕΟΣ** εὐρίσκειται τοῦ λοιποῦ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Διευθύνσεως αὐτοῦ, (Λεωφόρος Πανεπιστημίου, ἀντικρὺ τοῦ Ἀρσακείου, οἰκία Βαλέττα.) Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ἡμετέρων ἀνταποκριτῶν καὶ πᾶσα αἴτησις ἐν γένει ἀφορῶσα εἰς τὴν Διαχείρισιν πρέπει ν' ἀπευθύνηται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ **ΑΣΤΕΟΣ**.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΓΑΛΛΙΚΟΚΟΜΒΙΟΝ ΓΛΥΚΟΒΡΥΣΙΣ ΓΑΛΛΙΚΟΚΟΜΒΙΟΝ

Συμφώνως τῷ άρθρῳ 5ῳ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἑταιρίας καὶ κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς συνισταμένου ἐκ τῶν Κων Κων **Ι. Β. Σερπιέρη, Λ. Δεληγεώργη, Ι. Ζωγράφου, Ἀλεξ. Μαύρου, Ἐκτωρος Ψύχα, Ἀλεξ. Δ. Σούτζου, καὶ Δ. Ι. Σούτζου,** ἐκτίθενται εἰς δημοσίαν ἐγγραφὴν ἐξακόσια (ἀριθ. 600) μετοχαὶ εἰς τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἀξίαν ἐπὶ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς αὔριου.

Δυνάμει δὲ τοῦ ἐδάφ. 1ου τοῦ άρθρου 4ου τοῦ αὐτοῦ Καταστατικοῦ ἐκάστη μετοχὴ τιμᾶται δραχμῶν 250 πληρωτέων ἐν μῃ ὅσοις.

Τόποι ἐγγραφῆς ὀρίζονται ἡ Πιστωτικὴ Τράπεζα, τὸ γραφεῖον τοῦ Κου **Ι. Β. Σερπιέρη,** ὁδὸς Πανεπιστημίου, τραπεζικὸν γραφεῖον τῶν Κων Βαλαωρίτου Μαύρου καὶ **Σα** ἐν τῇ οἰκίᾳ **Β. Μελά,** καὶ τὸ Γραφεῖον τῆς Ἑταιρίας κείμενον κατὰ τὴν ὁδὸν Πάρθεναγωγείου κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ Κου Δροσίνη καθ' ἐκάστην ἀπὸ τῆς 9ης π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3ης μ. μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ Μαΐου 1887.

Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἑταιρίας.

Η ΕΝΩΣΙΣ (L'UNION)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΥΡΑΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1828
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΥΗΤΙΚΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 80,000,000 ΦΡΑΓΚΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΩΡ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Δ. Γ. ΜΑΚΚΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὑπουργ. τῶν Ἐσωτερικῶν, οἰκία Μελά.

Ἐν Πειραιεῖ, παρὰ τῇ κ. **Χ. Β. Φωτίῳ,** οἰκία **Π. Δαμάσκου** ἢ εἰς τὸ κατάστημα **Π. Ζ. Οἰκονόμου** παρὰ τῇ πλατείᾳ Ἀπόλλωνος, ὁδὸς Ἀριστείδου.

Η ΕΝΩΣΙΣ ἀσφαλίζει ἐναντίον τοῦ πυρὸς οἰκίας, ἀποθήκας, ἐργοστάσια, ἐμπορεύματα, ἐπιπλα καὶ παντὸς εἶδους ἀποσκευάς, τὰ δὲ συμβόλαια αὐτῆς εἰσὶ δεκτὰ παρὰ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ

Ἀπὸ σήμερον (17 Μαΐου) αἱ ἀμαξοστοιχίαι ἀναχωροῦσιν:

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ καθ' ἐκάστην ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τῆς 4.35 π. μ. μέχρι τῆς 8.35 μ. μ. καὶ καθ' ἐκάστην ὥραν ἀπὸ τῆς 8.35 μ. μ. μέχρι τῆς 11.35 μ. μ.

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ καθ' ἐκάστην ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τῆς 5 π. μ. μέχρι τῆς 8.30 μ. μ. καὶ καθ' ἐκάστην ὥραν ἀπὸ τῆς 9 μ. μ. μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑΙ καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου θ' ἀναχωρῶσιν ὡς αἰς ὑπάρχει μεγάλη συρροή.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ:

Δίδονται διαρκῆ εἰσιτήρια Φαλήρου α' β. καὶ γ' θέσεως μετὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἐκπτώσεις. Δι' ἓνα μῆνα 20% τέσσαρας μῆνας 30% ἐν ἔτος 50%.

Οἰκογενειακὰ εἰσιτήρια Φαλήρου α' καὶ β' θέσεως διὰ δύο ἄτομα καὶ πλεον, ἐκπτώσις 20%.

(Ἐκ τοῦ γραφείου).

Η ΜΑΝΝΗΕΙΜ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΕΝ ΜΑΝΝΗΕΙΜ

ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΜΕΝΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

Καταβεβλημένα κεφάλαια	Φράγκα	10,000,000—
Ἀποθεματικὰ κεφάλαια	"	2,575,000—
Κρατήσεις τοῦ 1886 δι' ἐκπαιρῶμενους κινδύνους	"	1,844,838—
	Φράγκα	14,419,838—

Ἀναδέχεται ἀσφαλείας, ἐπὶ Σκαρῶν ἐπιπλῶν, μηχανῶν, ἐμπορευμάτων παντὸς εἶδους κλπ. ἐπὶ ἀτμοπλοίων καὶ ἰστιοφόρων κατὰ τῶν κινδύνων καὶ ἀσφαλείας ἀξίων καὶ χρηματοθεμάτων ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν παραβαλάσσης δίδονται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Αἱ ζημίαι κανονίζονται ἀμέσως κατὰ τὰ ἐν τῇ τῶν τῆς ἐκδόσεως τῶν συμβολαίων ἐπικρατοῦντα ἔθιμα καὶ πληρώνονται εἰς οἰονδήποτε τόπον παρὰ τῶν τραπεζιτῶν τῆς Ἑταιρίας κατ' ἀρέσκειαν τῶν κκ. ἀσφαλιζομένων.

Γενικὸς Πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀθήναις
ΚΩΝΣΤ. ΜΑΝΟΥΣΗΣ

Ἐν ὁδῷ Σταδίου εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Πανελληνίου Ἀτμοπλοίας.

Πράκτωρ ἐν Πειραιεῖ
Ι. ΚΑΛΛΙΜΑΞΙΟΤΗΣ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος

Τὰ νεώτατα καὶ τελειότατα εἶδη τῆς γραφικῆς ὕλης εὐρίσκονται ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ὑπερπλουτιζόμενον ὁσημέραι καθίσταται ἐφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

Περιέχει ἰδιαίτερον ἐργαστάσιον φακέλλων, δέγεται δὲ παραγγελίας τοιούτων ἐπὶ τιμῇ κατὰ 20% εὐθηνότερα τῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ ἀρισταὶ χαράσσονται ἐν αὐτῷ.
ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐκτυπούμενα στιγμιαίως.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΒΙΑΜΠΕΡΓ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 8. — διὰ τὰς Ἐπαρχίας δρ. 8,50. —

διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρυσᾶ 18.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστελλοῦνται ἀπ' εὐθείας τῇ Διευθύνσει

Ἀπὸ τοῦ προσεγούς Ἰουλίου δημοσιευθήσονται τὰ νέα ὄλως μυθιστορηματα: **Η ΚΟΜΗΤΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ,** μετὰ λαμπρῶν εἰκονογραφιῶν, τοῦ **Μαρίου Οὐσσάρ,** ἢ **ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ,** τοῦ Ἰσπανοῦ **Μαρουήλ Γονζαλές,** καὶ ἡ **ΡΟΖΙΝΑ ἢ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ,** πρωτότυπον ἔργον τοῦ κ. **Λάμπρου Ἐννάλη.**

ΝΕΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ἀξιόπιστοτατος ὑπηρετήσας ἐν Ἑλλάδι ὡς ἐμποροῦπάλληλος ζητεῖ θέσιν· πληροφορία παρ' ἡμῶν.